

ת"ד 4882/08/17 - מדינת ישראל נגד מיכאל כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4882-08-17 מדינת ישראל נ' כהן
לפני כבוד השופטת ענת יהב

המאשימה מדינת ישראל
הנאשם: ע"י ב"כ עו"ד גוחשטיין
נגד
מיכאל כהן
ע"י ב"כ עו"ד קונפינו

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים את המעבר בבטחה, התנהגות הגורמת נזק ונהיגה בקלות ראש.

כתב האישום מתאר כי ביום 14.10.16 בסמוך לשעה 11:10 נהג הנאשם ברכבו בעיר גבעתיים ברח' כצנלסון מכיוון מערב למזרח והתקרב לבית מס' 146 כשבסמוך למקום זה קיים מעבר חצייה להולכי רגל המופרד באמצעו באי תנועה בנוי (להלן: "**מעבר החצייה**") ומעליו מוצב תמרור 306.

אותה שעה חצתה הולכת הרגל נ' ל' (להלן: "**המעורבת, או הולכת הרגל**") את מעבר החצייה מכיוון דרום לצפון ומימין לשמאל לכיוון נסיעת הנאשם.

הנאשם נהג בקלות ראש, כאשר לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא האט בהתקרבו למעבר ופגע בהולכת הרגל בהיותה על מעבר החצייה.

כתוצאה מפגיעה זו נגרמה חבלה של ממש להולכת הרגל - חתך בירך שמאל אשר הצריך תפירה.

הנאשם, כפר במיוחס לו (ביום 13.3.18) באמצעות בא כוחו, טען שאמנם היה במקום ונהג, אולם הולכת הרגל לא חצתה על גבי מעבר החצייה אלא התפרצה לכביש וכי אין לו כל אחריות לגרם תאונת הדרכים ומכאן אין לו אף אחריות

לתוצאות התאונה.

משכך נשמעו הוכחות:

פרשת התביעה:

מטעם התביעה העידו 3 עדים:

עת' 1 מר סמ"ר מתנדב מרקו גרזוזי- אשר הגיש את הדוח **ת/1** אולם, ציין באופן הגון, כי במסמך זה לא רשם את כל ה מתואר אלא אדם אחר שהיה עימו, התייחס לחלקים מסויימים אשר נרשמו בכתב ידו ואלו לא יכולים להועיל למאשימה בדבר תיאור האירוע.

לא זכר מי השוטר הנוסף שהיה עמו (עמ' 5 ש' 2-15).

עת' 2 - הגב' נ' ל' - הולכת הרגל אשר נפגעה בתוצאה מן האירוע המתואר.

באמצעותה הוגשו הודעותיה במשטרה **ת/2**, **ת/3**, וכן מוצגי ההגנה תמונה מן המקום- **נ/1** ומכתב שחרור מביה"ח - **נ/2**.

עת' 3 - רס"ב בועז חג'בי - בוחן תנועה - אשר הגיש את דוח התחקור במקום שביצע ביום 28.1.17 - **ת/4**, תצ"א - **ת/5** ואילו מטעם ההגנה ובמהלך חקירתו הוגשו דף שני של דוח ת/1- **נ/3**, תצ"א - **נ/4**.

עוד הוגשו בהסכמת הצדדים הודעת הנאשם - **ת/6** ותעודות רפואיות ומכתב שחרור- **ת/7** (יש לומר כי מכתב השחרור כבר סומן נ/2)

בפרשת ההגנה העיד הנאשם כעד יחיד מטעמו.

דין והכרעה:

כללי

כבר עתה אומר כי בסופו של יום הוצגו שתי גרסאות בפני בית המשפט, זו של המעורבת אל מול זו של הנאשם, כאשר לא מצאתי כל בסיס לחיזוק אחת הגרסאות בעדויות שאר עדי התביעה ולא מצאתי כי נעשתה עבודת בוחנות יעילה שהיה בה כדי לחזק ולאשש או למוטט את אחת הגרסאות.

העובדה כי עד תביעה 1 - המתנדב אשר הגיע למקום ראשון, לא זכר את האירוע כלל וכלל פגיעה קשה בממצאים, כגון היכן נמצאה המעורבת מוטלת פיזית, האם במרחק ממעבר החצייה או ממש בסמוך אליה, האם מצד ימין לרכב הנאשם אם לאו ובאיזה מרחק.

אלו ממצאים ראשוניים אשר היה בהם כדי להצביע על אישוש אחת מהגרסאות.

כמובן שהעובדה ששטר נוסף שהגיע למקום לא רשם כל מזכר/דוח ואף לא ידוע מיהו יש בה אף כדי לחבל חבלה של ממש בממצאים וביכולתו של ביהמ"ש לרדת לעומקו של האירוע.

גרסת התביעה:

נשענת כל כולה על דברי המעורבת אשר העידה בבית המשפט בחקירתה הראשית כי ביום שישי 14.10.16 ירדה מביתה ברח' כצנלסון 144 בדרכה לסופר וחצתה את הכביש במעבר חצייה לא מרומזר, ותוך כדי חצייה שוחחה עם אימה בטלפון הנייד.

לדבריה, הסתכלה לצד שמאל שלה וראתה רכב במרחק של בערך 200-300 מטרים ולכן הייתה **"בטוחה שהוא יעצור, פתאום נהיה חושך, שקט"** ומצאה עצמה על הכביש ולא יכולה הייתה לעשות דבר. תוך שניות היו סביבה **"מעגל של אנשים שאני מכירה...מוכר הפרחים, הקוסמטיקאית"** ואף הנהג יצא לקראתה ושאל אותה אם לא ראתה אותו (עמ' 5, ש' 20-38).

לאחר שהגיע טיפול רפואי עלה שוטר לאמבולנס, שאל אותי שאלות ועניתי לו, **"אין לי מושג מה עניתי לו"** (עמ' 6, ש' 2).

ולגבי תוצאת התאונה העידה: **"יש לי תפרים ברגל...כנראה אצטרך נתוח קוסמטי, הכתף שלי, מאז יש לי בעיה, אני לא יכולה לסחוב דברים כבדים ואני בטיפולים...עברתי 4 בדיקת סיטי, בראש, בכתף, בגב... שנה וחצי לא הלכתי לחדר כושר...אני מתרגלת למציאות חדשה... נפשית מאד קשה לי, אני לא ישנה בלילות..."** (עמ' 6 שורות 4-15).

בחקירתה הנגדית מסכימה, כי אינה יודעת לאמוד נכון מרחקים וייתכן שהרכב היה במרחק של 200-300 מטרים ואף 150 מטרים ממנה בעת שהבחינה בו (עמ' 7 שורות 5-22).

עומדת על כך, שדבר לא חסם את שדה הראייה של הנהג גם אם היו מכוניות חונות בצדי הכביש שכן **"הייתה לקראת סוף מעבר החצייה"**, עוד מציינת שרכב הנאשם נהג במהירות של כ-50-60 קמ"ש ולכן העיף אותה לאחר שהתנגש בה כ-2.5-3 מטרים ממקום עמידתה בניגוד למרחק של כ- חצי מטר אותו אמדה ושיערה בסמוך לקרות האירוע (נ/2).

מתארת מהירות זו כמהירות "סבירה" 80 זה מהירות גבוהה, 20 זה נמוך, 50-60...מהירות סבירה על הכביש הזה" (עמ' 9 שורות 1-2), זאת בניגוד לדברים שאמרה בעת הטיפול הרפואי שקיבלה, שם ציינה שהנאשם נהג במהירות נמוכה (כך על פי מכתב השחרור נ/2).

לגבי אי דיוקים אלו המעורבת מנמקת זאת בעובדה שכתוצאה מן האירוע הייתה מטושטשת ולכן לא יכולה הייתה לתת את כל הפרטים באופן ברור בסמוך לקרות האירוע (עמ' 25 שורות 25-32) זאת בניגוד לפרטים אחרים אותם לטענתה יכולה לזכור בבירור ובוודאות כגון שהייתה כבר בסוף מעבר החצייה (בפס ה-5 מתוך 7 פסים), ששוחחה בטלפון, שראתה היטב את רכב הנאשם ולא היה כל גורם שהסתיר אותו מעיניה.

מצינת שהיו מספר עדים לאירוע; המוכר בסופר ומוכרת בחנות הסמוכה שבוע לאחר התאונה אף ראתה שקיימת מצלמה מחוץ לעסק שלה, וכששאלה אם המצלמה צילמה את האירוע נודע לה שהמצלמה אינה עובדת אולם מאידך שאותה מוכרת ראתה את האירוע (עמ' 10 שורות 3-14).

כשנשאלה העדה, מדוע לא מסרה את פרטי העדים לצורך הזמנתם לעדות בתחנת המשטרה, ענתה שהשוטרת אמרה לה "כרגע לא צריך" (עמ' 11 שורות 18-19), זאת בניגוד לדברים שרשומים בהודעתה, שם ציינה שאין לה עדים "כרגע".

עת' 3 - רס"ב חג'בי בועז

בחקירתו הראשית-מבהיר כי הוא בוחן תנועה אשר קיבל את התיק והראיות לטיפול וביצע דוח ביקור במקום ביום 28.1.17 כ-3 וחצי חודשים לאחר האירוע - ת/4.

בחקירתו הנגדית- מסכים שלא מדובר בכביש צדדי בגבעתיים, שביצע את הביקור ביום שבת, אז לא היה עומס תנועה, אולם אינו יודע לומר האם ביום דומה ליום האירוע מדמה את אותם התנאים אשר היו, דהיינו ביום ו' בצהריים הייתה תנועה ערה - "לא יכול להגיד" (עמ' 13 שורות 27-31).

לא ציין את מקום האימפקט, ולא הסיק מסקנות מן האירוע שכן אין מדובר בנתונים הנכונים לאותו היום ולאותו האירוע.

מעיד שהפעולות שביצע מצויות על גבי ת/4, דהיינו - מדידת המרחק משפת מדרכה אחת לשנייה - 7.1 מטרים ומדידת שדה ראייה.

מסכים שביום שיצא לביקור במקום וכך כנראה אף ביום התאונה ולאחר שעין בנ/3 - היו כלי רכב שחנו במפרץ "באופן כזה" כאשר עיין בנ/3 (מיום האירוע), מעלה שהרכב החונה **פלש לתוך נתיב הנסיעה**, כך עונה לפי ניסיונו ואורך הרכב המצוין ב-נ/3 (עמ' 14 שורות 29-32).

לעניין שדה הראייה מציין: "...שדה הראייה שקבעתי שהוא 5 מטרים, קבעתי כנהג מכיוון הנסיעה של הנאשם, והוא שדה ראייה קצר, אבל לקחתי בחשבון את כלי הרכב לעניין שדה ראייה קצר, אבל לקחתי בחשבון את כלי הרכב שחונים במקום באלכסון. מעבר החצייה נראה היטב ממרחק 20 מטר כשהוא צבוע בצורה סבירה, התמרור של מעבר החצייה נראה היטב ממרחק של 40 מטר, ולגבי שדה ראייה של 5 מטר, כשהנהג יכול לראות הולך רגל שעומד על המדרכה לפני שהוא יורד". (עמ' 14 שורות 21-28).

העד מסכים שמדובר בכביש מעוקל בהתאם ל-4/נ ולהיכרותו את המקום (עמ' 15 שורות 8-10).

בעניין תוואי הכביש, לא ידע לומר האם אדם אשר עומד על המדרכה יכול לראות למרחק של כ-300 מטרים (כפי שטוענת הולכת הרגל).

העד מעיד במפורש שהבדיקות (המעטות) שביצע היו על סמך גרסת הולכת הרגל בלבד, דהיינו שחצתה את הכביש על גבי מעבר החצייה.

לא יודע להעריך וליתן תשובות לעניין מקום פגיעת הרכב בהולכת הרגל על מנת שתוטל למרחק של כ-2.5-3 מטרים ולמקם אותו על גבי הסקיצה ששרטט.

לא יכול לשלול את גרסת הנאשם שהולכת הרגל התפרצה מבין שתי מכוניות חונות בסמוך למעבר החצייה וכן לא יכול ליתן נתונים לגבי מרחק בלימה של רכב הנאשם במהירויות נהיגה (עמ' 16) כמו כן, ציין שבתיק לא נאספו נתונים בזמן אמת לצורך ביצוע שחזור (עמ' 17 שורות 1-2).

גרסת הנאשם

הנאשם העיד בפניי שנסע ביום ו' ברחוב כצלסון בגבעתיים, התנועה הייתה כבדה, וכבר במרחק של כ-40 מטרים קודם המעבר, זיהה שיש רכב שחוסם לו את מעבר החצייה - את הנתיב הימני של הנסיעה ועל כן נסע באיטיות במהירות של כ-20 קמ"ש ואף נעצר בסמוך למעבר החצייה לצורך חציית כלי רכב אחרים שהיו לפניו, רק כאשר מעבר החצייה היה פנוי החל בנסיעה איטית.

כשהיה לפני מעבר החצייה (2, 2.5 מטרים) שמע חבטה חזקה בצד ימין של הרכב ונעצר מיד.

מציין שייתכן ש"הטמבון שלי אולי נשק לתחילת הפסים" (עמ' 19 שורה 2), בהמשך, כשיצא מן הרכב, ראה את המעורבת שרועה על הכביש לצד רכבו מימין ומיקם את גופה ביחס לרכבו ב"שליש האחורי של הרכב שלי מצד ימין" (עמ' 18 שורות 21-30).

מעיד שהמעורבת הייתה מבוהלת לגמרי כי היא קיבלה "חבטה רצינית".

משער שמכיוון שהגיעה מהצד הימני של הכביש, יתכן שהגיעה בין המכוניות שחנו או לפני המכוניות, אולם מדגיש חד משמעית ש"מעבר החצייה היה פנוי בזווית ראייה שלי" (עמ' 19 שורות 3-4).

במהלך עדותו הוגשו תמונות נ/5-1, 6, מהם עולה מיקום הפגיעה ברכב הנאשם (מצד ימין פנס ימני).

בחקירתו הנגדית מציין שביקש למסור את התמונות לתיק החקירה ובעת שמסר את גרסתו בתחנת המשטרה, אך נאמר לו על ידי החוקר "שאינן לו צורך בתמונות" ולא ידע שעליו לציין זאת (עמ' 20 שורות 1-6).

בהמשך וכשמעומת עם הודעתו במשטרה ת/4 לענין מקום האימפקט שם אמר: "ראיתי שפנוי נכנסתי למעבר" (עמ' 2 שורה 10), אומר ומבהיר שמדובר בפגיעה שהייתה לפני מעבר החצייה (עמ' 21 שורות 1-6) ובחקירתו החוזרת שב ומדגיש "שהקדימה של הרכב, הטמבון היה בתחילת הפסים של מעבר החצייה" (עמ' 21 שורות 25-28).

סיכומי הצדדים:

התביעה בסיכומיה ביקשה להרשיע, בעיקר לאור דברי הולכת הרגל שציינה שעברה על גבי מעבר החצייה, שהגיעה כבר לסוף מעבר החצייה ושראתה את רכב הנאשם נוסע וטעתה לחשוב שיעצור, זאת ביחד עם הממצאים של הבוחן בדבר המצאות תמרור לציון הימצאות מעבר חצייה בסמוך כ-40 מטרים קודם המעבר ולאור העובדה שניתן לראות את המעבר כבר ממרחק של כ-20 מטרים ושניתן להבחין באדם העומד על גבי המדרכה כ-5 מטרים קודם שהולך הרגל יורד לחצות את המעבר.

עוד ציינה המאשימה, שרכב הנאשם הגיע למעבר החצייה ואף החל בחצייתה, כאשר הפגיעה בהולכת הרגל הייתה על אותו מעבר, בעניין זה מפנה לדברי הנאשם אשר לטענתה מציין שהגיע למעבר החצייה.

מכיוון שאף לדבריו של הנאשם היה על מעבר החצייה, או בתחילתו, הרי שאין במחדלי החקירה כדי לגרום לזיכיון, בעיקר משום שמדובר בהולך רגל אשר חצה במעבר החצייה שאז, גם אם הולך הרגל התפרץ למעבר החצייה, היה על הנהג לצפות זאת (הפנתה לפסיקה מתאימה).

ההגנה בסיכומיה ביקשה לזכות את הנאשם לאור מחדלי החקירה המהותיים בתיק אשר חיבלו בהבנת האירוע באופן משמעותי ולכן לדעתה בהעדר כל אלו לא ניתן לשלול את גרסת הנאשם "כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת שהתרחשה בשל רשלנות הנפגעת".

עוד מציינת ההגנה, שאף שדה הראייה הקצר של הנהג שנקבע כ-5 מטרים כהולך רגל אשר עומד על גבי המדרכה אינו מדויק, שכן אינו נכון ליום ביצוע העבירה, שם הוכח שעמד רכב באופן המסכן את המשתמשים כאשר חנה באופן שבלט החוצה אל תוך נתיב הנסיעה של הנהג.

ב"כ הנאשם היפנה לסתירות רבות בעדותה של העדה היחידה - המעורבת כשטען שהייתה מטושטשת מהאירוע ועל כן טעתה בנתונים רבים ובכל מקרה ביקש לקבל את גרסת הנאשם אשר תיאר את שארע כבר ב"שטח" בעת האירוע, חזר על גרסתו בחקירתו במשטרה ואף צילם תמונות מהזירה על מנת לתעד את האירוע - דבר שלא נעשה על ידי המשטרה.

מכל אלו ביקש לקבל את גרסתו, כי התאונה לא הייתה על גבי מעבר החצייה אלא בסמוך כאשר המעורבת אשר שוחחה בטלפון עם אימה לא הייתה במלוא חושיה והתפרצה בין מכוניות חונות נפגעה בצד ימין קדמי (פנס) של רכב הנאשם.

דין והכרעה:

לאחר בחינת כלל הראיות (המעטות) בתיק, מצאתי כי מדובר בגרסה מול גרסה ובמחדלים קשים מאוד אשר פגעו מהותית בהבנת האירוע והזירה אשר היו ביום התאונה, לא ניתן לקבוע מסמרות בדבר הנתונים והממצאים מהם ניתן לשרטט את שאירע באופן ברור או לפחות מעל לספק סביר.

סלע המחלוקת אשר היא היא העיקרית, הוא המקום בו חצתה המעורבת את הכביש במקום.

לטענת המעורבת - חצתה על גבי מעבר החצייה ואף הגיעה בפועל כמעט לסיומו ואילו לפי דברי הנאשם לא היה אדם על גבי המעבר ורק תוך כדי נסיעה איטית לצורך החצייה ועוד קודם שחצה, הולכת הרגל התפרצה לכביש שלא על המעבר ופגעה במכוניתו.

כמובן שלו ניתן היה לבסס את גרסת המעורבת כי בפועל הייתה על מעבר החצייה ואף החלה בחצייה, הרי שהיה להרשיע את הנאשם, שכן חובה עליו להאט את נסיעתו בהגיעו למעבר חצייה ועליו אף לצפות כי הולך רגל רשלני יחצה את המעבר בפזיזות ויתפרץ לכביש מתוך כך שיטיל את כובד האחריות על הנהג ומתוך הבנה כי מעבר החצייה פירושו מעבר אקסקלוסיבי (כמעט) להולך הרגל.

לו אכן הצליחה התביעה להוכיח זאת, הרי שעמדת התביעה הייתה מתקבלת על ידי ומחדלי התביעה, שהינם רבים בתיק זה - לא היה בהם כדי לפגוע בנתונים בסיסיים אלו.

אולם, בסופו של יום ומשמצאתי כי סיטואציה זו לא הוכחה כדבעי, שכן שתי הגרסאות הן של המעורבת והן של הנאשם הן אמינות בעיניי, כאשר שתיהן סבירות ואף התיישבו עם מעט הראיות, לא מצאתי שניתן לקבוע כי קיימות ראיות להרשעת הנאשם בדין.

אין מחלוקת כי היה מפגש בין הולכת הרגל לרכב הנאשם, לכל היותר בסמוך למעבר החצייה, ולו טען הנאשם כי הפגיעה הייתה במרחק רב ממקום זה, גרסתו הייתה נפגעת, אולם העובדה שאירוע זה אירע בסמוך למעבר החצייה יש

בה כדי להעלות את אותו הספק הסביר ממנו נהנה הנאשם.

נתון חשוב אשר מחזק את גרסתו הוא מקום הפגיעה ברכב אשר מצוי מצד ימין - בפנס בחזית הימנית, ומכאן שהולכת הרגל הייתה בפועל מימינו של רכב הנאשם ולא בחזית או בשמאלו (שכן לגרסתה כבר הייתה בסיום חציית המעבר) ועניין זה יכול להתיישב דווקא עם גרסתו כי המעורבת התפרצה בין כלי רכב חונים ושלא הבחין בה עד לאותה הפגיעה, לעניין זה יש חיזוק אף בראיות התביעה (ראה נ/3 - שם צוין בדוח פגיעה בפנס ימני וכן בתמונות נ/5).

אני ערה לכך שבגרסתו של הנאשם בת/4 אמר:

"ראיתי שפנוי נכנסתי למעבר ולפתע הרגשתי מכה בצד ימין קדמי של הרכב שלי" (שורות 7-10).

אולם בהמשך של אותה ההודעה כשנשאל ברחל בתך הקטנה, לגבי מצב תנוחת הרכב ברגע הפגיעה ציין: **"הפרונט של הרכב שלי היה ממש נושק לתחילת מעבר החצייה" (שורות 23-24).**

מכאן שכבר בחקירתו (ב-9.1.17) ציין את הגרסה הזו שחזר והעיד עליה בפניי.

לא מצאתי גרסה של הנאשם בעת האירוע או קודם לפני חקירה זו שנעשתה כחודשיים וחצי לאחר האירוע, כאשר זהו תחילתו של המחדל העיקרי בחקירת התיק וממנו הולכים ונמשכים מחדלים רבים ונוספים כפי שיפורט בהמשך.

על פי דברי המעורבת במקום היו עדים רבים נוספים אשר התגודדו סביבה עד להגעת כוחות ההצלה והמשטרה.

לא מצאתי שהמשטרה תחקרה במקום או ביצעה פעולות מסוימות על מנת לחלץ אותם עדים פוטנציאליים להבנת האירוע.

בהמשך הסתבר כי היו עדים (לפחות שניים - כך לטענת הולכת הרגל, אשר לא הובאו לידיעת המשטרה).

אמנם, ציינה המעורבת שלשאלת המשטרה בנוגע לנושא זה, ענתה שאין לה עדים "כרגע", ואף אם אקבל את הסברה כי פיזית העדים לא היו עמה, עדיין, היה עליה לדעת שברגע שפרטי העדים וזהותם ברורים לה, צריכה ליידע את המשטרה ולבקשה להעידם, דבר שלא נעשה ופגע פגיעה אנושה בהבנת האירוע.

דבר נוסף לא ביצעה המשטרה בהגעתה למקום והוא תיעוד מיקום עמידת רכב הנאשם (האם על גבי מעבר החצייה או קודם לו), מיקום הימצאות המעורבת על גבי הכביש ועוד כהנה ממצאים אשר יש בהם כדי לחזק ולבסס את אחת הגרסאות שנשמעו בפניי.

ההגנה הפנתה לסתירות מסוימות בגרסת המעורבת בגין הערכת מהירות נסיעת רכב הנאשם (נמוכה או סבירה) מיקום הימצאותה בעת הפגיעה (באמצע המעבר או בסופו) מספר ה מטרים שהועפה (כחצי מטר או 2.5-3 מטרים), כאשר לדעתי לאור העובדה שהייתה מטושטשת כתוצאה מאותה הפגיעה לא הייתי מוצאת בכך שלל רב - אולם כפי שצינתי קודם מכיון שאין בידי ממצאים נוספים, אובייקטיביים על מנת לקבוע האם התאונה ארעה על גבי מעבר החצייה או קודם לכן הרי שלא מצאתי להתייחס לכך.

לענין אותו "טשטוש" וחוסר בהירות המחשבה של המעורבת, יש משמעות רבה דווקא בנוגע למיקום התאונה שכן ייתכן שאף התבלבלה בנוגע למקום בו חצתה, שכן גרסת הנאשם הייתה שמדובר בחצייה בסמוך וקודם למעבר החצייה ולגרסת המעורבת חצתה על גבי המעבר.

דבר נוסף שיש לשקול הוא את שדה הראייה אשר הינו קצר מאד (5 מטרים כאשר הולך הרגל עומד על המדרכה), כך על פי דוח הביקור שביצע הבוחן, ומכאן שאם נקבל את העובדה שבמקום חנה רכב לפני מעבר החצייה כשהוא בולט החוצה, (ואף קיבל דוח על אותה סכנה שהיווה), הרי ששדה הראייה אף הולך ומתקצר, או לא קיים.

בסופו של דבר ומאחר ובפניי שתי גרסאות שהינן אמינות בעיני ואשר מתיישבות עם הראיות הדלילות אשר היו בפניי בתיק, ומאידך מחדלים רבים בתיק אשר פגעו בהבנת האירוע כאשר המינימום הוא חקירת עדים, ציון מיקום כלי הרכב ומקום הימצאותה של המעורבת, לא יכולתי ליתן עדיפות לגרסה אחת על פני רעותה.

לענין מחדלי החקירה בתיק, הרי שהלכה מושרשת היא, לפיה בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם, אין בקיומם של מחדלים אלו להביא לזיכויו של הנאשם, כאשר יש לבחון תחילה קיומם של מחדלים ובשלב השני יש לבחון את השאלה האם בשל מחדלי החקירה הנטענים נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי שהגנתו קופחה או כי נפגעה זכותו להליך הוגן (ראה ע"פ 2478/12 אגבריה נ' מדינת ישראל, ע"פ 6304/12 ספרונוב נ' מדינת ישראל, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל, ע"פ 5633/13 ניימן נ' מדינת ישראל).

בעניינינו המחדלים הם כה רבים וכה מהותיים, עד כי לטעמי נפגעה יכולתו של הנאשם להתגונן, באופן המיטבי, שכן איננו יכול להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר היה צריך להיאסף בתיק זה.

עוד אציין, כי המאשימה מבקשת להרשיע לאור עובדה אשר לא הוכחה והיא שהמעורבת חצתה על גבי מעבר החצייה.

משכך, אני קובעת כי התביעה לא עמדה בנטל המוטל על שכמה ולא הוכיחה את המיוחס לנאשם מעל לספק סביר ועל כן מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 6 בספטמבר 2018, במעמד הצדדים.

עמוד 9

קלדנית: א.כ.